

TOULKY Å UMAVOU - ÅŠDOLÅ• LOSENICE - III.

StÅ™eda, 21 Åºnor 2018

Z Vogelsangu, o kterém bylo minulé povídání, sjíÅºdíme opÅºt do údolí k Losenici. PokraÅºujeme po hlavní silnici. Zde se následnÅº objeví nÅºkolik osamocených domkÅº a informaÅºní cedule Å™míkÅº, Åºe jsme na KarlinÅº Pile. Osada Karlina Pila vz koupí louky Josefem Bienertem, majitelem pily na rezonanÅºní dÅ™míví na ModravÅº.

Ten zde vybudoval v 2. polovinÅº 19. století malou pilu, která pÅ™meÅºla roku 1887 do majetku KaÅºperský Hor. Vedle pily vznikla dílna na výrobu zápalkových dÅ™mívek. Pracovalo zde 40 lidí. Po poÅºáru v roce 1903 jiÅº provoz neby obnoven. Na tomto místÅº byl postaven obytný dÅ™m, pozdÅºji hostinec. PoblíÅº stávala papírna a mlýn, dochovala se vÅºak pouze kaple náleÅºející k mlýnu, bohuÅºel k ní je pÅ™místup omezený, je na soukromém pozemku. Pokud nebudeme odboÅºovat na KaiserÅº (CísaÅ™ský) DvÅºr Åºi Bílý potok, dostáváme se k místu, kterému se Å™míkÅº U Wagnera Åº Wagnerka. Zde Åºil osamocen pan Vladimír Brettl. Narodil se v roce 1924 v RoÅºmitále pod TÅ™emÅºínem. Byl nadÅºeným skautem, pÅ™ezdíváný AjagÅº. V roce 1942 se zapojil do protifaÅºistického odboje. Technicky zdatný mladík krom jiného upravoval lidem radiopÅ™ímímaÅºe pro pÅ™ímím zahraniÅºního vysílání a mÅºl jeÅº dalÅºí i na zhotovení vysílaÅºky. BohuÅºel, skupina, ke které patÅ™il, byla roku 1944 prozrazena a Vladimír byl odvezen do Klatov na zdejÅºím gestapu podroben velmi tvrdým výslechÅºm. Odolal psychického nátlaku i fyzickému násilí a jména svých spolupracovníkÅº z odboje nevyzradil. (A nebylo to rozhodnÅº snadné. Pracuji s kronikami, a vím i z vypravování pamÅºtníkÅº, Åºe klatovské gestapo bylo velmi obávané). BohuÅºel zarytým mlÅºením si Vladimír pro sebe vykoledoval trest smrti. Strávil pak 79 dní na Pankráci, jeho cela sousedila se smutnÅº proslulou sekýrárnou. NaÅºstí pÅ™iÅºel 5. kvÅºten 1945 a s ním i svoboda. ZkuÅºenost ovÅºem tvrdá. Pan Vladimír Brettl se po osvobození republiky opÅºt zaÅºal vÅºnovat skautskému hnutí. Åºeasem se pÅ™estÅºhoval do Strakonice, kde strávil vÅºtÅºarÅº svého Åºivota. Pracoval na strakonickém letiÅºci, aÅº uÅº jako pilot Åºi instruktor. Se svým vÅºtronÅºm, kterému Å™míkÅº osobní péro, nalétal 500 hodin. Slávu skautského hnutí pomáhal obnovit po roce 1968 i 1989. V dÅºchodu se pÅ™estÅºhoval na Wagnerku, kde Åºil léta spokojenÅº se smeÅºkou psÅº, která se neustále rozrÅºstala. Pro nÅºkoho podivín, pro jiné Åºádaný spoleÅºník a vypravÅº.

V brzkých ranních hodinách mÅºsíce bÅ™ezna roku 2003 si vÅºiml Å™mídiÅº autobusu jedoucího od RejÅºtejna poÅºáru. Chalupa na Wagnerce dýmala, mÅºla uÅº propadlou stÅ™echu, ve spáleníÅºti leÅºel ohoÅ™elý trám a pod torzo muÅºského tÅºla. ZÅ™ejmÅº trám spadl panu Vladimírovi na hlavu, když Åº chtÅºl utéct z hoÅ™ícího pekla. Tak se uzav lidský Åºivot. Z Wagnerky zbylo torzo a i to se postupnÅº zmenÅºuje. S autem vyjíÅºdíme od Wagnerky pár metrÅº kopce a po Åºervené pak jdeme lesem. Jednu chvíli uÅº byla cesta mezi stromy hodnÅº úzká a myslala jsem, Åºe jdu ÅºpatnÅº. Pak se ale ukázalo svÅºtlo a s ním malá mýtinka. Vrátila jsem se pro syna a vnouÅºka, kteÅ™í i o nÅºco pozadu a Åº jsme vÅºichni vpÅ™ed. Zírali jsme ohromenÅº na ruiny bývalého mlýna.

„Do anglického hororu„, napadla mne úplnÅº první myÅºlenka pÅ™i pohledu na tuto scenérii a vzpomnÅºla jsem si na detektivky s Adamem Dalglieshem. První dojem se ale rychle vytratil a já si pÅ™edstavila, jak se sem, do naprosto odlehých konÅºin, dostávali v zimÅº lidé za prací a jak potom museli po celodenní dÅ™inÅº zdolávat zdejÅºí kopce, aby se dostali domÅº, do svých odlehých a roztrouÅºených samot.

BuzoÅºná, tak se jmenovala osada, která tu stávala. Na informaÅºní tabuli, doplnÅºné historickými fotografiemi, se dozvídáme o minulosti osady. A co nám tabule „Å™míkÅº„? Podle starých map zde mohl být v 19. století mlýn, pila, brusírna Åºi dokonce sirkárna. Z knihy TomáÅºe CihláÅ™e „PoÅºumavské sirkárny„ je zÅ™ejmé, Åºe zde koncem 19. století Jan Vrhel, ÅºelízkaÅ™ na Riesenbachu, nabízel Åºelízka do hoblíkÅº, cylindry &ndas ochranná pouzdra na sirky, a jiné výrobky, které ponejvíce dodával do tehdejÅºí sirkárny Samuela Kohna do HoraÅºovic. Do dneÅºní doby se dochoval mlýn s pozÅºstatky lednice se zbytkem mlýnského kola a budova hydroelektrárny. K ponurosti místa pÅ™ispívá i nedostatek sluneÅºního svitu, i za sluneÅºného dne se sem dostane díky hustému lesnímu porostu minimum svÅºtla. PosuÅºte sami z fotografií atmosféru místa. PÅ™miznám se, Åºe se mi odtud nakonec nechtlÅºlo. ProstÅº - genius loci.

JenÅºe Åºas neúprosnÅº kvapil a tak jsme nasedli do auta a ujíÅºdli uÅº klidným úsekem k Åºervené. Za ta léta co js tÅºchto místech nebyla, se zmÅºnila situace. OÅºekávaný nápor turistÅº se nekonal, dÅ™evÅºné cedule s nápisem „Zimmer frei„, které tu neumÅºle vyvedené stávaly v devadesátých letech, uÅº nadobro zmizely. TeÅº se tu, jak se zdá, daÅ™mí ekologickému zemÅºdÅºlství. A tak tu místo cedule nabízející ubytování spatÅ™uji cedulku, která vyloudí úsmÅºv. Obrázek rozzuÅ™eného býka doplÅºuje text „Ve stádu je býk, nevstupujte do ohrady, nebezpeÅºí úrazu„. Mít více Åºasu, moÅºná bychom projeli vesnici jeÅº na Åºobr (Schondorf), je tam krásný dvÅºr Bajerov. Takhle sjíÅºdíme do údolí a syna pÅ™ekvapuje zdejÅºí prudké klesání. „UklidÅºuji„ ho tím, Åºe já tu v devadesátých letech díky zamÅºstnání zaÅºila pár jízd smrti. Tehdy ve staré V3S, za hustého snÅºení a se siln slabozrakým Å™mídiÅºem, jsme sjíÅºdli tenhle kopec. Studená okna auta se rychle zarosila, stÅºraÅºe nestaÅºily stírat padaj když v tu chvíli mÅºj obrýlený spolupracovník prohlásil „TeÅº nevidím vÅºbec nic„. Ani já nevidÅºla vÅºbec r protoÅºe jsem strachy zavÅ™mela oÅºi. Tehdy jsem pochopila význam rÅºení „na tachometru dvacet a v oÅºích smrt„ dvacítkou jsme tedy nejeli, Å™míkÅº bych Åºe moÅºná i desítkou. Se smíchem teÅº vzpomínám, ale tehdy mi bylo úzko. Ale d Amáliná údolí se prostÅº jinak neÅº z kopce nedostanete, aÅº jedete odkudkoliv. Je tu krásnÅº, ale prochozené to zde nemám a já píÅºi jen o místech, kde jsem skuteÅºnÅº byla. V KaÅºperských Horách na severní stranÅº kostela sv. MikuláÅºe je hrobka rodiny Simlick. Tady v AmálinÅº údolí stávala kdysi jejich sirkárna. Tolik dneÅºní povídání. Z KaÅºperské jsme se vraceli domÅº pÅ™es SuÅºici. Malý usnul v autosedaÅºce, ale já nezapomnÅºla na mÅºj rituál, dá-li se to tak nazvat. Kdykoliv se vracím ze Åºumavy pÅ™es SuÅºici, nikdy nezapomenu pohlédnout na kapli AndÅºla StráÅºce, která tvoÅ™í výraznou dominantu mÅºsta. Stojí vysoko nad mÅºstem, na Otavou. NejhezÅºí pohled na ni je z Hrádecké ul. u Tesca. ZároveÅº na mne padl i trochu splín. Budova suÅºického Sola uÅº nestojí, vedle bývalého Sola jsou nÅºjaké obrovské objekty, které také vypadají „po smrti„, opodál stojí zanedbaná a opuÅºná velká budova suÅºického porodnice. Druhý den vnouÅºek na obrovskou

Ä•tvrtku namaloval mlýn z Buzošné. PÁ™ekvapilo mne, jaké detaily si zapamatoval. Bylo to milé. MIA